

5 juni mei 2016

BEVRIJDING... DOOR HET WATER HEEN

Bijbellesing: Exodus 1:8 t/m 2:10

Wat moet er zich in werkelijkheid een geweldig drama in Egypte hebben afgespeeld! Kinderen die op bevel van de Farao moeten worden vermoord, omdat het volk Israël te zeer een bedreiging werd voor de macht van de Farao. En in die vreselijke wereld... werd een kindje geboren. Het leven van alledag ging door. Wat een vreselijke spannende tijd moet dat zijn geweest voor de aanstaande ouders, want stel je voor dat het een zoontje zou worden... wat dan? En het werd een zoontje... Wat ik heel bijzonder vind, is wat er over de moeder staat geschreven nadat zij het kindje ter wereld heeft mogen brengen. Er staat: *toen zij hem (de pasgeboren jongen) zag, dat hij mooi was, verborg zij hem drie maanden*' (Exo 2:2) Toen zij hem zag, dat hij mooi was... Tja, bijna elke moeder zal haar pasgeboren zoon waarschijnlijk mooi en bijzonder vinden. Waarom staat in dit verhaal dan uitgerekend dit zinnetje 'toen zij zag dat hij mooi was'? ... Weet u, er worden hier precies dezelfde woorden gebruikt als in het begin van de Bijbel, toen God de hemel en de aarde schiep. Het begin van de Bijbel vertelt ons het scheppingsverhaal, hoe alles uit Gods wijsheid en macht is voortgekomen... en dan staat er steeds bij herhaling bij geschreven: 'en God zag dat het goed was'. In het oorspronkelijk Hebreeuws zijn dat precies dezelfde woorden. Dus zo heeft die moeder naar haar pasgeboren zoon gekeken: 'zij zag dat het goed was'. Hoe goed? Perfect? Volgens de boekjes? De moeder zag dat het goed was. In haar ogen was hij goed, was hij gaaf, mooi. Zo moest hij zijn. Zo mag hij zijn. En God keek samen met de jonge moeder op dezelfde manier naar haar kindje, want met deze pasgeboren jongen zal God straks ook een bijzondere bedoeling hebben. Het was goed.

Omdat deze moeder zo haar jongen zag, kon zij hem niet aan het geweld van de Farao overgeven. Zij legde hem daarom met vreselijke pijn in haar hart te vinding, in een mandje in het riet aan de oever van de Nijl: dan heeft het zoontje tenminste nog *een* kans om te overleven.

Misschien kende u al de afloop van de geschiedenis: het kindje wordt inderdaad gevonden. Nota bene door de dochter van de Farao. Vertederd, of geschrokken, of wat haar er ook toe heeft gebracht, besluit de dochter van de Farao het kindje te adopteren. Zoals gebruikelijk voor rijke mensen in die tijd, wordt het kindje gevoed en grootgebracht door iemand anders. Nou, daar had het zusje van Mozes die nog steeds stond te kijken wat er gebeurde, wel een oplossing voor: 'ik weet nog wel iemand'. Wat een ironie, wat een Goddelijke humor, zit er in deze geschiedenis! De moeder die vanwege de machtswellust van de Farao haar kind had moeten afstaan aan het graf van de Nijl krijgt, die moeder wordt nu door de dochter van de Farao opgedragen en zelfs betaald om haar kind te verzorgen. Zonder dat de Farao het door heeft, staat hij in zijn hemd. Want er is er Eén die alle macht in handen heeft... en dat is niet hij... dat is alleen God.

Er is er Eén Die alle macht heeft en dat is God. Maar... helemaal nergens in deze geschiedenis lees je over God! Wij lezen over een regeringsleider, de Farao..., wij lezen over twee jonge mensen en hun gezinsuitbreiding, wij lezen over menselijke angsten en zorgen, over slimme acties en plannen... maar wij lezen niets over God. Het zijn alleen mensen die hier in deze geschiedenis handelen, beslissen, nadenken. God is de grote Afwezige in het verhaal. Of... toch niet?

Wat dat betreft vind ik deze geschiedenis zo sterk op het leven van nu lijken, want ik denk dat de meeste van ons het wel kennen: dat je leven op sommige momenten soms gewoon doorgaat... zonder dat je echt iets van God merkt. De een ziet God misschien overal en brengt alles in verbinding met God. En de ander zegt: 'ik wil wel, maar ik zie Hem gewoon niet.' En als je dan ook nog al dat geweld van die Farao's van tegenwoordig ziet... waar is God dan?

En toch... in deze geschiedenis is God aan het werk! Twee waarschijnlijk heel gewone jonge mensen, die niet beter wisten dan dat zij tot hun dood in dit slavenbestaan zouden moeten verblijven... zij worden vader en moeder van iemand door wie God straks bevrijding zal brengen voor Zijn volk, Mozes. God gaat op een heel verborgen wijze te werk. God kwam via de achterdeur van het toneel binnen om straks die Farao in zijn hemd te zetten. God gaat een weg van bevrijding openen. Dat water van de Nijl, die vreselijke doodsrivier, dat is het water dat het mandje van de aanstaande redder draagt. Mozes zal straks opgroeien aan het hof van de Farao... om straks Gods volk van die Farao te bevrijden. ... God kon Zijn volk niet laten blijven in dat slavenbestaan. God *kon* Zijn volk simpelweg niet loslaten en overlaten aan de grillen van de Farao. God stelde een grens aan het kwaad: 'nu is het genoeg. *Nu* ga Ik bevrijding brengen!'

Het water van de doop verwijst naar dat water van de Nijl en het slavenbestaan van het volk Israël in Egypte. Met de doop belijden wij dat wij mensen gevangen zitten, dat wij vast zitten, dat wij slaaf zijn zoals Israël dat was onder de heerschappij van de Farao. Het doopwater is dus heel diep. Minstens net zo diep als de Nijl. Het doopwater laat ons die andere, pijnlijke kant van het leven zien. Ons gevangen zitten. Misschien leven wij wel gewoon ons leven. Zijn wij gelukkig. Proberen wij goed voor een ander te zijn. Maar het doopwater confronteert ons met die andere kant van het leven, die bedreigende kant, namelijk dat wij gevangen zitten tussen onze geboorte en ons sterven in. Gevangen in ons leven met alle fouten. Met onze schuld, schuld die misschien wel knaagt, of diep weggestopt zit. Ons falen. Onze tekortkomingen. Het leven dat niet zo is, zoals het behoort te zijn, of zoals wij het ons hadden voorgesteld. Het doopwater dat verwijst naar de Nijl in het slavenland Egypte, dat doopwater ontdekt mij eraan dat mijn leven door zoveel dingen bedreigd wordt en geknecht wordt... dat ik zelf ook zo vaak slaaf ben... slaaf van mijn eigen verlangens, van verkeerde verlangens, van de lastige kanten van mijn karakter..., slaaf van mijn plannen en idealen, wat ik van mijzelf moet bereiken..., of van wat anderen vinden..., gebonden in mijn situatie van dit moment. ... Wij menen vaak wel dat wij in onze maat-

schappij volledig vrij zijn – er wordt wat afgeroepen over vrijheid van meningsuiting, vrijheid om je eigen keuzen te maken, welke keuze dan ook – maar zeg nou zelf: *ben je echt werkelijk vrij?* Of wordt je leven ook voor een groot deel geregeerd door wat anderen denken... door wat je van jezelf moet..., door je karakter en verlangens..., door je onzekerheid en beperkingen, door je schuld of verborgen schaamte..., door je situatie waar je nu eenmaal in zit?

In het water van de Nijl... en het doopwater... wordt je eigen leven weerspiegeld. Het doopwater is diep. Maar... in en door al dat menselijke heen bracht God redding! Het water van de Nijl, dat bedoeld was om te doden, droeg het mandje van Mozes, waardoor Mozes gered werd en later een redder voor zijn volk kon zijn. En juist daar getuigt het doopwater ook van! Redding en bevrijding! Want *in dat doopwater, waarin wij onszelf zien met al onze slaafse gebondenheid, met onze schrammen en littekens, in de spiegeling van dat doopwater zien wij nog iemand... het is de Heere Jezus. De Zoon van God.* Hij is naar de aarde gekomen om Zijn leven voor ons te geven. Hij ging door het water van de Nijl..., Hij verdrong in onze zonden, onze schuld, in al die rommel die wij hier als mensen op aarde hebben veroorzaakt. Hij wilde dat op Zich nemen. Dragen. Wegdragen. Jezus ging ten onder in dat diepe, verstikkende water. Hij gaf Zijn leven aan het kruis, gekruisigd en gestorven... om ons te bevrijden. En daarom mogen zij samen met Hem opstaan uit het water..., boven komen..., adem halen..., en nieuw beginnen. Er is bevrijding! Jezus is die nieuwe Mozes, die Redder die aan het water werd prijsgegeven om straks uiteindelijk Zijn volk te verlossen. En daarom hoeft dat dreigende water van de Nijl ons niet meer te doen wanhopen.

Over de kindjes werd zojuist het water van de doop gesprekend en wij hebben straks de taak om hen het uit te leggen: om hen te vertellen dat de doop laat zien dat zij net zoals wij in een wereld zijn geboren waarin wij als mensen onszelf hebben verloren, een wereld waarin wij vervreemd zijn van God en slaaf zijn geworden van zoveel dingen buiten ons en binnen in ons. Het doopwater is o zo diep. Maar wij mogen ze ook vertellen dat zij achter de Heere Jezus aan mogen gaan in hun leven. Dat zij door Jezus veilig zijn, omdat Jezus die nieuwe Mozes is die bevrijding heeft gebracht. Jezus is voor ons gestorven. De Farao's en de Nijl hoeven ons niet meer bang te maken. Wij mogen een nieuw leven ontvangen. Wij mogen leven van Zijn bevrijding. Wij mogen bevrijd zijn! Er is voor ons bevrijding! Vergeving. Aanvaarding door God als Zijn kind. Genade. Rust. Eeuwig leven.

Ik ga nog even terug naar die moeder van Mozes... Zij zag dat haar kindje mooi was. Zij zag dat het goed was. En God keek over haar schouder mee – zo zei ik - want God had een plan met dat kleine baby'tje. ... Vandaag heeft God op dezelfde manier met de doopouders over hun schouders meegekeken naar hun kindje dat zij ten doop hebben gehouden. Ik weet niet wat voor plannen God heeft deze gedoopte kinderen heeft, maar God heeft vandaag met de doopouders meegekeken naar hun kinderen en

gezegd: het is goed. En God zag dat het goed was... Ja, dat zegt Hij tegen de achtergrond van het doopwater, het doopwater dat al onze toekomstige zonden, wonden, schade, fouten, verkeerde keuzen en slaafse praktijken weerspiegelt. Maar in dat doopwater ziet God ook Zijn Zoon. Zijn Zoon die alles, maar dan ook alles voor ons heeft volbracht. Het mag goed zijn. Je mag je kindje toevertrouwen aan de liefde van God. Je mag God het doopwater steeds weer voorhouden in je gebed voor je kindje. God heeft over je schouder meegekeken en zag – net zoals de moeder van Mozes – dat het goed is.

Bent u al dat water van de Nijl doorgedaan? Of heeft u watervrees? Het is best wel spannend om kopje onder te gaan... om jezelf te zien verdrinken in je eigen leven... om in te zien hoe u en ik zijn vervreemd van God... hoe wij gebonden zitten aan onszelf... hoe deze wereld inclusief ikzelf zo hard, zo wreed, zo anders is geworden dan God het heeft bedoeld. Bent u dat water van de Nijl al doorgedaan? Of staat u nog wat aan de oever..., uzelf wat overeind te houden, in het geloof dat u het zelf wel redt in uw leven... en straks bij uw sterven? Ik hoop dat u die stap durft te zetten om ook die Nijl in te gaan. Weet: als u deze stap zet... die Nijl, die doop, dat betekent inderdaad verdrinken..., maar ook gered worden. Je oude ik verliezen en nieuw met God mogen beginnen. Dat is echte bevrijding! Los komen van jezelf. Los komen van je slaafse bestaan. Los komen van je angsten. Aanvaard zijn. Vrede vinden bij God. Vrede en rust in je leven mogen ontvangen.

In deze wereld waarin het er vaak zo aan toe gaat alsof God helemaal niet bestaat... in deze wereld waar er Farao's te over zijn... in deze wereld is er een weg van bevrijding. God laat deze wereld niet los. God wil u niet loslaten. God heeft uw en mijn bevrijding op het oog.

Leeft u uit die bevrijding? Vergeet het niet: wij geloven in *een God van bevrijding!* God heeft uw vrijheid op het oog. Uw geluk, ja het leven in verbondenheid met Hem. Mooier en vrijer kan het niet! God lost niet alle problemen op. God verandert niet opeens alle situaties. Nee, we moeten het vaak zien uit te houden in onze situatie. Maar toch: verdrink niet in al het onvermijdelijke, al het hopeloze, al het menselijke, al de gebrokenheid van deze wereld, alle pijn in je leven, alle slavernij die er is. Wij hebben een God Die bevrijdt! God heeft onze bevrijding op het oog. God wil ons in de ruimte stellen. God wil ons de kracht geven die wij nodig hebben. De liefde. De rust. De hoop.

Verwacht het van God! Leef met God. Tegen de gedoopten zou ik willen zeggen: leef vanuit je doop, in welke situatie je nu ook bevindt. God heeft uw en mijn bevrijding op het oog. Echt!

En eens..., eens zullen wij dan voorgoed het slavenhuis Egypte mogen verlaten... en in het beloofde Land mogen aankomen.